

تأثیر آموزش خودگویی کلامی بر بهبود نشانه های مرضی کودکان مبتلا به اختلال نافرمانی مقابله ای

زهره معروف و مهین عسکری

چکیده

پژوهش حاضر به منظور بررسی تأثیر آموزش خودگویی کلامی بر بهبود نشانه های مرضی کودکان مبتلا به اختلال نافرمانی مقابله ای انجام شده است، جامعه آماری این تحقیق شامل کلیه دانش آموزان پسر 10-11 ساله که در سال تحصیلی 94-95 در کلاس چهارم و پنجم ابتدایی شهر بندرعباس در حال تحصیل بودند. با توجه به گستردگی طرح و محدودیت های موجود در انجام مداخله های موردنظر، از مدارس ابتدایی پسرانه ناحیه یک تعداد 40 دانش آموز مبتلا به اختلال نافرمانی مقابله ای به صورت هدفمند غربال و به طور تصادفی در دو گروه 20 نفری آزمایش و کنترل همتاسازی شدند. سپس گروه آزمایش در یک مداخله 12 جلسه یک ساعته در طی 6 هفته به صورت گروهی تحت آموزش مراحل خودگویی کلامی قرار گرفتند. پرسشنامه 4-C SI اسپیرافکین و گادو (1984) در دو مرحله پیش آزمون و بعد از جلسات مداخله در هر دو گروه تکمیل شد. آموزش خودگویی کلامی بر بهبود اختلال سلوک غیر پرخاشگرانه کودکان مبتلا به اختلال اختلال سلوک پرخاشگرانه در شهر بندرعباس تأثیر دارد. براساس نتایج می توان نتیجه گرفت که آموزش خودگویی کلامی بر بهبود نشانه های مرضی کودکان مبتلا به اختلال نافرمانی مقابله ای موثر می باشد.

کلید واژه: آموزش خودگویی کلامی، نشانه های مرضی، اختلال نافرمانی مقابله ای